

مشکلات اقتصادی پکن، طرح‌های اورادر قبال تایوان، با پیچیدگی روبه‌رو می‌سازد

اصلی این افول، سیاست «کووید صفر» بوده است. محدودیت‌های شدیدی که از آوریل تا ژوئن بر فعالیت‌های مردم اعمال شد، به شدت اقتصاد خانواده‌ها را تحت تأثیر قرارداد و روند خدمات‌دهی محلی در بحبوحه موج‌های پیاپی بیماری کرونا، با مشکلاتی همراه بود. مجموع خرده‌فروشی کالاها برای مصرف‌کنندگان در ماه آوریل، شاهد کاهش ۱۱ درصدی از میانگین رشد ۷ درصدی هر دو ماه ژانویه و فوریه بود. رشد تقریباً صفر سه ماهه دوم، تنها عامل نگرانی برای سران چین نیست. رکود اقتصادی برخی مشکلات ریشه‌دار را نمایان ساخته است که مقامات، سال‌ها در دورانی که اقتصاد در حال رشد بود، آن‌ها را نادیده می‌گرفتند. مشکلی که اخیراً بیشترین توجه را به خود جلب کرده، تأخیر در تکمیل ساخت و ساز است که ناشی از بودجه ناکافی شرکت‌های سازنده یا اختلافات حل نشده درباره حقوق مالکیت بوده است.

رفع محدودیت‌های حاکم بر فروش خانه‌های افراد حقیقی در سال ۱۹۹۸، باعث ایجاد بازاری

با ادامه تمرینات نظامی چین نزدیک جزیره تایوان، فضای امنیتی نگران‌کننده موجود، این سؤال را به ذهن متبادر می‌کند: آیا چین قصد دارد در آینده نزدیک به تایوان حمله کند؟ خوشبختانه، افتضاح اقتصادی کنونی چین، حاکی از آن بوده که چنین چیزی بعید است.^۱

با ادامه تمرینات نظامی چین نزدیک جزیره تایوان، فضای امنیتی نگران‌کننده موجود، این سؤال را به ذهن متبادر می‌کند؛ آیا چین قصد دارد در آینده نزدیک به تایوان حمله کند؟ خوشبختانه، افتضاح اقتصادی کنونی چین، حاکی از آن بوده که چنین چیزی بعید است.

چند هفته قبل از سفر نانسی پلوسی،^۲ رئیس مجلس نمایندگان آمریکا^۳ به تایوان، چین شاهد یک رکود شدید اقتصادی در سه ماهه دوم سال ۲۰۲۲ نسبت به مدت مشابه سال قبل بود، رقمی که از ۴/۸ درصد در سه ماهه اول، به ۰/۴ درصد رسید؛ عامل

1. منبع: <https://www.heritage.org/asia/commentary/beijings-economic-problems-complicate-its-designs-taiwan>

2. Nancy Pelosi

3. House Speaker

پرو رونق برای بیش از دو دهه شد و بدهی مالی بر سازندگان و خانواده‌ها تحمیل کرد. فروش زمین‌های دولتی به سازندگان، به منبع درآمد مهمی برای مقامات محلی هر منطقه تبدیل شد. اکثر مردم از داغ شدن بیش از اندازه بازار مسکن، آگاه نبودند تا اینکه کشتی اقتصادی، اخیراً با کوه یخ برخورد کرد. رکود اقتصادی نه تنها سازندگان بلکه خریداران مسکن را نیز تحت فشار و نگرانی، قرار داده است. بسیاری از مردم، به دلیل قوانین سخت‌گیرانه بیماری کرونا - که بسیاری از مشاغل را به تعطیلی کشاند - شغل خود را از دست دادند. نرخ بیکاری به طور خاص در ۳۱ شهر بزرگ، افزایش یافته است؛ نزدیک به ۷ درصد در ماه‌های می و ژوئن و بیشتر از ۵ درصد در ژانویه و فوریه. رکود و افول اقتصادی، نقدینگی بانک‌های چین را در معرض خطر قرارداد، زیرا خریداران از پرداخت وام‌هایی که برای خرید زمین گرفته بودند و کار ساخت آن‌ها ناتمام مانده بود، امتناع ورزیده و آن را تحریم کردند. با توجه به بدهی‌های کلان سازندگان مسکن و قدرت

بخش خصوصی، ممکن است که حمایت مالی بانک مرکزی از سازندگان به وسیله تمدید وام‌ها، راه‌حلی دائمی نباشد. بر اساس داده‌های بانک جهانی^۱، نسبت بدهی بخش خصوصی به تولید ناخالص داخلی^۲ در چین در سال ۲۰۲۰، برابر با ۱۸۳ درصد بوده که یکی از بالاترین‌ها در جهان و به مراتب، بیشتر از این رقم برای آمریکا - که ۵۵ درصد بوده - است. نکته جالب توجه این است که با توجه به اهمیت بخش مستغلات در اقتصاد چین، دولت هیچ راهی به جز حفاظت از آن در برابر فروپاشی ندارد. برآورد می‌شود که دارایی مسکن، زمین و بخش‌های مرتبط با آن، ۲۵ تا ۳۰ درصد تولید ناخالص داخلی چین را به خود اختصاص بدهند. در سال ۲۰۲۰، بیش از نیمی از سرمایه‌گذاری در دارایی‌های ثابت در سرتاسر کشور، توسط بخش مسکن و مستغلات پیش برده شد. گزارش اداره ملی آمار چین^۳، نشان می‌دهد که نزدیک به ۲۷ میلیون نفر به طور مستقیم، توسط بخش ساخت و ساز و املاک

استخدام شدند. حمایت مالی که از بخش املاک و مستغلات به عمل آمد، شکستی برای سیاست توزیع درآمد چین در قالب برنامه «رفاه مشترک» است که در سال ۲۰۲۱ عملیاتی شد. این طرح، ضروری و لازم‌الاجرا در نظر گرفته شد تا مانع قدرت گرفتن بیش از اندازه و فراتراز کنترل حکومت افراد و شرکت‌های ثروتمند شود. همچنین، این برنامه قصد داشت تا بی‌ثباتی احتمالی اجتماعی را مهار کند که به دلیل شکاف درآمدی رو به رشد میان شهروندان چینی، به وجود آمده بود.

در سال ۲۰۲۰، نخست‌وزیر جمهوری خلق چین، لی که چیانگ^۴ افشا کرد که ۶۰۰ میلیون نفر در این کشور، ماهیانه فقط ۱۰۰۰ یوان (۱۴۰ دلار) درآمد دارند. فشار دولت بر بخش املاک و مستغلات به دلیل رکود سریع بازار مسکن متوقف شد. در سه ماهه دوم سال ۲۰۲۲، نرخ رشد بخش مسکن و مستغلات، ۷ درصد کاهش یافت که مهم‌ترین کاهش در میان تمامی بخش‌ها در چین است. به سبب شرایط قرنطینه

1. World Bank
 2. GDP
 3. China's National Bureau of Statistics

4. Li Keqiang

این کشور تا اقتصاد خود را حفظ کند. سیاست چرخه دوگانه که در سال ۲۰۲۰ اعلام شد، راهبردی است که هدف آن، ارتقای اقتصاد چین با استفاده از تقویت مصرف داخلی، تجارت و سرمایه‌گذاری خارجی است. بدون تقاضای جهانی پایدار که تضمین‌کننده صادرات انعطاف‌پذیر چین است، اقتصاد این کشور، سقوط و افول بیشتری را تجربه خواهد کرد. تولیدکنندگان خارجی به ویژه شرکت‌های تولیدکننده تایوانی، نقشی کلیدی در توسعه تجارت خارجی چین ایفا کرده‌اند؛ مثلاً بر اساس گزارش وزارت بازرگانی

صفر، به حدی عظیم و گسترده بوده که بعید است چین، بتواند هدف رسمی رشد ۵٫۵ درصدی در سال ۲۰۲۲ را محقق کند. بانک جهانی پیش‌بینی اقتصادی خود برای چین را به ۴٫۳ درصد در سال ۲۰۲۲، تغییر داده است. صندوق بین‌المللی پول^۲، با کاهش رقم این پیش‌بینی آن را به ۳٫۳ درصد رساند.

چین در مواجهه با مشکلات اقتصادی داخلی، نیاز مبرمی به تجارت و سرمایه‌گذاری بزرگ‌تر و بیشتر خارجی دارد، عامل ضروری دیگر در سیاست «چرخه دوگانه»

سرتاسری که باعث تعطیلی کسب‌وکارها شد و افزایش بیکاری را رقم زد، فروش مسکن در ماه می در شهرهای بزرگ در مقایسه با سال گذشته، بیش از ۴۰ درصد کاهش پیدا کرد. حزب کمونیست چین^۱ در تلاش برای درمان این بیماری اقتصادی، برنامه رفاه مشترک خود را کنار گذاشته و تمرکزش را روی رشد اقتصادی قرار داد. روشن است که چین، نمی‌تواند درباره چگونگی تقسیم و توزیع منافع و مزایا، بدون اینکه آن‌ها را در اختیار داشته باشد، فکر کند. تأثیر سیاست کووید

2. International Monetary Fund

1. Chinese Communist Party

تی اس ام سی^۴ در سال ۲۰۲۰، روند تأمین چیپ برای چین را متوقف کرد، با یک رکود تجاری مواجه شد. این اقدام، هشدار بود برای رهبران چین، زیرا اقتصاد این کشور، بر مونتاژ قطعاتی متکی است که از کشورهای دیگر وارد می‌شوند.

در سال ۲۰۰۱، گوردون چانگ^۵ «فروپاشی قریب الوقوع چین» در ده سال آتی را پیش‌بینی کرده بود. چین به لطف ادغام و همراهی با اقتصاد جهانی، آن‌گونه که پیش‌بینی می‌شد، دچار فروپاشی نشد، اما اگر این کشور، این آتش را با آغاز جنگ علیه تایوان روشن کند، فروپاشی را تجربه خواهد کرد.

مترجم: هادی قربانیار

غیرمالی، قبلاً تصمیم خود مبنی بر کاهش سرمایه‌گذاری در چین در سال آینده را اعلام کرده بودند، در حالی که دیگران نیز ممکن است، رویکرد «صبر و منتظر حوادث آتی ماندن» را در پیش بگیرند. با توجه به تمامی این نکات چالش‌زای اقتصادی، آغاز یک جنگ در تنگه تایوان^۲، باعث دورتر شدن سرمایه‌گذاران خارجی شده و اقتصاد از قبل شکننده در چین را در هم می‌شکند. به‌علاوه، ممانعت تایوان از تأمین چیپ‌های نیمه‌رسانا برای چین به دلیل جنگ، بیشتر به این کشور ضربه خواهد زد. هوآوی^۳، تولیدکننده چینی گوشی‌های هوشمند، پس از اینکه شرکت تایوانی صنایع نیمه‌رسانای

چین^۱، در سال ۲۰۲۰، شرکت‌های خارجی تولیدکننده در چین، عامل ۳۶ درصد از کل صادرات و ۴۲ درصد از مجموع واردات این کشور بودند. با توجه به اینکه بسیاری از کشورها، سیاست «همزیستی با ویروس کرونا» را در پیش گرفتند، اما سیاست کووید صفرسخت‌گیرانه چین، این کشور را در جایگاهی با امتیاز و نفع کمتر در مقایسه با سایر کشورها نسبت به جذب سرمایه‌گذاران خارجی قرارداد.

به‌علاوه، تقابل ادامه‌دار چین با غرب در مسائل حقوق بشر و جنگ اوکراین نیز باعث افزایش نگرانی‌های شرکت‌های خارجی شد. برخی از شرکت‌های بزرگ خارجی فعال در بخش‌های

4. TSMC

5. Gordon Chang

2. Taiwan Strait

3. Huawei

1. China's Ministry of Commerce